

Waldorf a Múcsarnokban

A Múcsarnok „Rejtett történetek – az életreform mozgalmak és a művészetek” című kiállításához kapcsolódó rendezvényen az érdeklődők bepillantást nyerhettek a magyarországi Waldorf-mozgalom életébe. A Magyar Waldorf Szövetség és a Múcsarnok által közösen szervezett esemény apropóját a Waldorf-pedagógia centenáriuma adta: 1919 szeptemberében nyílt meg Stuttgartban az első Waldorf-iskola.

A kiállításon a magyarországi Waldorf-idők kezdetének írásos és képi emlékei mellett egy valódi kuriózum is várta a látogatókat: az 1926 és 1933 között működő Kíssvábhegyi Waldorf Iskola egykori diákjával, Városy Péterrel 97 éves korában készült videó-interjú. Péter bácsi elbeszélésén keresztül megelevenedtek az első magyar Waldorf-iskola életének mindennapjai.

A bazilika jellegű Múcsarnok kiváló helyszínnek bizonyult a rendezvény lebonyolítására. A program nagy része az apszisban, a művészet templomának legszentebb terében zajlott, ami minden bizonnyal hozzájárult a jelenlévők által tapasztalt szellemi emelkedettség érzéséhez.

Az ünnepet az EMMI oktatásért felelős államtitkárságának osztályvezetője nyitotta meg. Dr. Andavölgyi Ferenc beszédében méltatta a Waldorf-pedagógia értékeit, és fontos szövetségnek aposztrofálta a Minisztérium és a Waldorf-mozgalom között fennálló kapcsolatot.

A megnyitó beszédet követően különböző korosztályú Waldorf-diákok tartottak bemutatókat a Waldorf-intézmények sajátos tantárgyaiból mint az *Euritmia* és a *Bothmer-gimnasztika*, illetve ízelítőt kaphattunk az általános iskolai tagozat mindennapjaiban megjelenő úgynevezett *Ritmikus részből* is.

A bemutatók után a szakma neves képviselői – Karkus Ottó Bothmer-gimnasztika tanár, Szentmártony Yvonne osztálytanító és Mihálcz Dóra Euritmia-tanár – rövid előadásokban mutattak rá a látottak mögött rejlő pedagógiai szempontokra. Hallhattunk a tér és a mozgás kapcsolatáról, a ritmustalan életet gyógyító egészséges mozgásos elemekről, illetve az Euritmiában láthatóvá váló beszédéről, ami, eltérően sok egyéb, ismert mozgásformától, a teljes embert veszi alapul. Az eseményt tovább színesítette a solymári Waldorf-tanárképzés hallgatói kórusának előadása, Justin Júlia vezetésével.

A Waldorf-pedagógia szellemiségéhez szorosan kötődő antropozófus orvoslásról Dr. Szőke Henrik antropozófus orvos tartott előadást, hangsúlyozva a gyermekek önkifejezésének sokszínűségét, valamint a feladatot, mely szerint a pedagógushoz hasonlóan az orvosnak is mindig az adott pillanatot kell szemügyre vennie, és abban jelenlevőként nevelnie, gyógyítani.

Életképek a Waldorf-óvodából című előadásában Dr. Takácsné Ivaskó Ilona, a Waldorf-mozgalom nagy tapasztalattal rendelkező, Brunszvik Teréz díjas óvodapedagógusa azt a fontos tételt fogalmazta meg, hogy a kisgyermek sohasem a nevelés tárgya, hanem csakis az alanya lehet. A jelenlévők nagy érdeklődéssel hallgatták a Waldorf-óvodai folyamatokról szóló, olykor mosolyra fakasztó történeteket, melyekből például azt is megtudhatták, miért alapvető eleme a Waldorf-óvodapedagógiának a mindenfajta vezetéstől és irányítástól mentes, a kisgyermek kreativitását kibontakozni hagyó *szabad játék*.

A Waldorf Nap szakmai szempontból egyik legkiemelkedőbb pontját a Waldorf-tanárképzések vezetőinek, Sósne Pintye Máriának és Kulcsár Gábornak az előadása jelentette. Játékokkal, példákkal tarkítva adtak átfogó képet a Waldorf-pedagógiáról, jó kiindulási alapot nyújtva a Waldorf -pedagógia iránt érdeklődő leendő pedagógusok számára.

A bemutatók és előadások után kerekasztal-beszélgetések következtek. Az első kérdező-felelek körben olyan híres közéleti személyiségek szólaltak meg, akik gyermekük számára a Waldorf-pedagógiát választották. A második beszélgetésen Waldorf-gimnazisták meséltek a Waldorfban eltöltött éveikről, az őket érő, meghatározó élményekről.

A nap könnyed felüdülést kínáló koncerttel zárult: a Fehérlófia Waldorf Gimnázium és a Göllner Mária Regionális Waldorf Gimnázium diákjai egy újabb Waldorf-sajátosság, a *Szólóest* részleteit varázsolták a színpadra. A diákok által előadott könnyűzenei koncert a Műcsarnok neoklasszicista épületének falai között elsőre akár még kontrasztosnak is tűnhetett volna, mégis kiválóan rávilágított a Waldorf-pedagógia egyik alapvetésére: a közösség egységét nem az egyének hasonlóságán, hanem éppen ellenkezőleg, azok különbözőségén keresztül igyekszik megteremteni.

(MWSZ)

© Fényképek: Lázár Noémi, Kása Zoé

